

Arrest

nr. 261 447 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. NAJAT
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat JOUNDI loco advocaat J. NAJAT en van advocaat K. BATI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2018 huwde verzoeker met Mw. Z.C. van Belgische nationaliteit.

Op 19 februari 2019 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter).

Op 21 augustus 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 13 januari 2021 werd de echtscheidingsprocedure opgestart door Mw. Z.C.

Op 2 februari 2021 stuurde de procureur des Konings het verzoek naar de Dienst Vreemdelingenzaken of het verblijfsrecht van verzoeker kan ingetrokken worden omwille van vermoeden van schijnhuwelijk en het einde van de feitelijke samenwoning tussen verzoeker en Mw. Z.C.

Op 22 februari 2021 stuurde de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven naar verzoeker in het kader van het socio-economisch onderzoek zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Op 25 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1991

Geboorteplaats: N. Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] ANTWERPEN

Alias: B. Y. (°03.05.1992), onderdaan van Marokko

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote, Z. C. (RR: [...]) na indiening van een verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) op 19.02.2019. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier is er reeds geruime tijd geen sprake meer van gezamenlijke vestiging, inmiddels werd de echtscheidingsprocedure op 13.01.2021 ingezet. Inmiddels kan ook uit het Rijksregister blijken dat beiden niet meer samenwonen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel en overeenkomstig art 62 §1 van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 05.02.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Het onderzoek werd op 22.02.2021 aan betrokkene overgemaakt per aangetekende zending. Daarop legde hij volgende stukken voor:

- *Individuele rekening van tewerkstelling bij Randstad voor oktober 2020 tot januari 2021 en loonfiches van 22.02.2021 tot 19.03.2021*
- *Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 10.03.2021 bij (...) Belgium NV*
- *Attest OCMW dd. 04.03.2021*
- *Attest Encora schooljaar 2018 - 2019 waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is voor module 1.1, NT 2 en de volgende module 1.2 mag aangevat worden.*
- *Certificaat Nederlandse Tweede taal - richtgraad 1 dd. 27.04.2020 en bijhorende deelcertificaten NT2*
- *Waystage schriftelijk dd. 27.04.2020 en NT2 Waystage mondeling dd. 27.04.2020*
- *Attest waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 met succes heeft deelgenomen aan de cursus Maatschappelijke oriëntatie*
- *Uittreksel strafregister dd. 14.04.2021*

De brief bevatte voorts de vermelding: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 03.12.2018. Er werd aan betrokkene een bijlage 19ter afgeleverd op 19.02.2019. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 16.01.2021 (officiële adreswijziging referentiepersoon). Uit het administratieve dossier blijkt dat er reeds langer sprake zou zijn van feitelijke scheiding, meer bepaald reeds sinds 26.04.2019. Er werd evenwel in het begin nog getracht de gezinsbanden terug aan te halen, maar het koppel slaagde hier duidelijk niet in. Er zou ook sprake zijn van slagen en verwondingen toegebracht door betrokkene aan referentiepersoon alsook van een schijnhuwelijk in hoofde van betrokkene. Betrokkene zou dan weer mogelijks aan de politie verklaard hebben dat referentiepersoon pikante foto's zou hebben verstuurd naar andere mannen (inhoud PV wordt betwist door referentiepersoon). Er is dus sprake van wederzijdse aantijgingen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, zal moeten blijken uit het gerechtelijk onderzoek dat lopende is. In elk geval kan met zekerheid worden gesteld dat er geen gezinscel meer sinds eind 2020: referentiepersoon maakte haar adreswijziging officieel en zette een punt achter de relatie, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. De echtscheiding werd bovendien ook ingezet op 13.01.2021. Hoewel betrokkene niet akkoord blijkt te gaan met de vordering van betrokkene in echtscheiding, wordt het einde van de relatie door hem naar aanleiding van het door DVZ opgestarte onderzoek niet betwist; hij legt daaromtrent althans naar aanleiding van het onderzoek niets voor. De uitspraak omtrent de echtscheiding door de Familierechtbank werd evenwel uitgesteld en er werden voorlopige maatregelen gevorderd, dit omwille van het gegeven dat er nog niet voldoende lang officieel sprake was van een feitelijke scheiding en omdat er onvoldoende bewijzen van het aangehaalde werden voorgelegd ter zitting om vervroegd een echtscheiding uit te kunnen spreken. Het is echter op basis van het administratieve dossier redelijk te stellen dat het einde van de relatie duidelijk blijkt uit de door het parket aangeleverde stukken. Er is verder heden sprake van een feitelijke scheiding en, ondanks dat betrokkene het met de inhoud van de vordering van referentiepersoon voor de familierechtbank niet eens blijkt te zijn, betwist hij geenszins het einde van de relatie ten aanzien van DVZ. Betrokkenen zijn geen heden dus geenszins 3 jaar gehuwd, (arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RW dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt dus achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Zoals gesteld lijkt er sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen, maar deze maken niet dat betrokkene zich heden in een schrijnende situatie zou bevinden zoals door de vreemdelingenwet bepaald. Hij is klaarblijkelijk ook zelf deze mening toegedaan. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een individuele rekening van tewerkstelling bij Randstad voor voor de periode van oktober 2020 tot januari 2021 aslook loonfiches van 22.02.2021 tot 19.03.2021, een attest van het OCMW dd. 04.03.2021 waaruit blijkt dat hij geen financiële steun geniet en een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 10.03.2021 bij DPD Belgium NV die een aanvang heeft genomen op 01.04.2021. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 19.02.2019 - bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst waarvan hij de nationaliteit draagt. Uit het vonnis dd. 4.03.2021 van de familierechtbank te Antwerpen blijkt dat betrokkene naast referentiepersoon geen verwanten in België wonen heeft. Uit het administratieve dossier blijkt dat zijn familie - en op zijn minst zijn ouders (cfr. inlichtingenblad dd. 19.02.2019 - nog woonachtig is in Marokko en dat betrokkene de taal nog machtig is. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar en dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met Marokko. Betrokkene is er opgegroeid en heeft er minstens 24 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België. Betrokkene heeft langer in België verbleven, weliswaar zonder verblijfsrecht. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. Verder: wanneer betrokkene exact het land van herkomst heeft verlaten is niet duidelijk. Tot maart 2015 heeft hij vanuit Marokko verschillende visumaanvragen ingediend. Minstens tot dan heeft hij dus in Marokko verbleven. Het Marokkaanse paspoort van betrokkene in het administratieve dossier werd op 05.04.2016 afgeleverd door het Marokkaans Consulaat-Generaal te Frankfurt. Er staat eveneens een verblijfadres vermeld in Duitsland "(...)7 te Offenbach". Of betrokkene daadwerkelijk (al dan niet legaal) in Duitsland heeft verbleven en hoe lang dat desgevallend zou zijn geweest is niet duidelijk. Hieromtrent werd geen duidelijkheid verschaft. In elk geval kan dus wel blijken dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond, hij is er opgegroeid en zijn familie woont er. De banden met België kunnen dus in geen geval opwegen tegen die met het land van herkomst die hij jarenlang heeft opgebouwd Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene legt een attest van Encora voor schooljaar 2018 - 2019 voor waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is voor module 1.1, NT 2 en de volgende module 1.2 mag aangevat worden, een certificaat Nederlandse Tweede taal - richtgraad 1 dd. 27.04.2020 en deelcertificaten NT2 Waystage schriftelijk dd. 27.04.2020 en Waystage mondeling dd. 27.04.2020 alsook een attest waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 met succes heeft deelgenomen aan de cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder legde betrokkene ook een uittreksel uit het strafregister dd. 14.04.2021 voor waaruit blijkt dat tot op datum van het nazicht geen sprake was van strafrechtelijke veroordelingen of maatregelen. Louter het gegeven dat betrokkene geen veroordelingen opliep, kan niet als afdoende bewijs van integratie worden gezien waarom het verblijf niet zou kunnen worden beëindigd. Het getuigt immers niet van een bepaalde mate van integratie, maar eerder van een normaal te verwachten gedrag. De gezinssituatie tot slot werd reeds grotendeels besproken en spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinsscel, en de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel in de synthesesemorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift .

Verder wenst verzoeker hieraan toe te voegen in antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Verzoeker blijft erbij te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet ten gronde motiveert en tevens in haar nota met opmerkingen in gebreke blijft.

Verzoeker stelt dat hij de gevraagde documenten heeft aangeboden binnen de gestelde termijn. Verzoeker begrijpt absoluut niet waarom verweerster zulke beslissing neemt.

Verzoeker stelt dat de procedure echtscheiding nog steeds hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, Afdeling Antwerpen, Familierechtbank onder ROLNUMMER 21/151/A en de uitspraak hierover pas zal plaatsvinden op datum van 1 februari 2022. De beslissing over de echtscheiding zal dus pas volgend jaar uitgesproken worden.

In het inleidend verzoekschrift werd reeds uiteengezet en toegelicht dat verzoeker en zijn echtgenote verzoeningsgesprekken hebben.

Inmiddels hebben verzoeker en zijn echtgenote terug ontmoetingen gehad en wensen zij terug samen te wonen. In bijlage voegt verzoeker foto's bij van de contacten die hij en zijn echtgenote hebben gehad om hun huwelijk terug een kans te geven. Zij houden nog steeds van mekaar, dit blijkt ontegensprekelijk uit de toegevoegde foto's (stuk 4). Op de foto's blijkt zeer duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote een liefdesrelatie hebben en dat zij van mekaar genieten.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben nog steeds contact via social media. In de communicatieberichten via whatsapp tonen zij hun liefde voor mekaar. Verzoeker brengt de stukken bij waaruit blijkt dat er zeer recentelijk nog communicatie is tussen hem en zijn echtgenote (stuk 5).

Verzoeker begrijpt dus niet waarom verweerster nu al beweert dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote gedaan is zonder hem daarin te horen.

Verzoeker betwist ook absoluut dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker ontkent zeker niet dat er strubbelingen zijn geweest, echter zijn dit strubbelingen zoals zij voorkomen in elke gewone relatie. Echter door het feit dat verzoeker over een precair verblijf beschikt wordt hier te snel besloten dat het zou gaan om een schijnhuwelijk. De echtgenote van verzoeker heeft inderdaad bepaalde acties ondernomen naar verwerende partij toe, echter heeft zij op uitdrukkelijke wijze te kennen gegeven dat zij haar acties betreurt. Het is daarom ook dat verzoeker en zijn echtgenote verzoend zijn.

Verder aangaande de integratie herhaald verzoeker dat hij zijn land verlaten heeft voor de liefde en dat hij nu eenmaal hier zijn wortels heeft geschoten en volledig geïntegreerd is. Bewijze de vele stukken die hij heeft overgemaakt aan verweerster.

Verzoeker toont aan dat hij een excellent parcours heeft afgelegd. Sinds verzoeker in België is heeft hij werk gezocht en ook gevonden. Verzoeker is nu werkzaam onder een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

De werkgever van verzoeker verklaart het volgende:

“Graag maak ik even de tijd vrij om een lofwoord te betuigen over de medewerker B.R..

Is bij ons vast in dienst in (...) depot te Puurs.

Heeft een vast contract van onbepaalde duur bekomen.

Heeft zich in korte tijd opgewerkt tot een gewaardeerde collega.

Is steeds stipt op tijd op zijn werkplaats aanwezig en nog géén dag afwezig geweest.

Ernstig en ijverig in zijn werk en heel collegiaal.

Krijgt in juni als 1 van de weinigen de kans om een opleiding tot rangeerder te volgen, ons grootste knelpuntberoep hier.

Indien hij hierin slaagt betekent dit een mooie opwaardering in functie en loon.

Is op korte tijd uitgegroeid tot een onmisbare pion in ons arbeidsproces.

Hoogachtend”

Bovengeciteerd schrijven van de werkgever van verzoeker is een perfecte illustratie dat verzoeker een heel mooi parcours heeft afgelegd in integratie en economische participatie hier in België. Verzoeker is niet gaan rekenen op de referentiepersoon die hem ten last moet nemen. Verzoeker heeft zijn verantwoordelijkheid genomen als echtgenoot om haar ook te onderhouden hetgeen hij ook van dag 1 heeft gedaan.

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst om daar helemaal terug opnieuw van nul te beginnen terwijl hij hier een mooie carrière heeft opgebouwd en perfect geïntegreerd is.

Verder is verzoeker nog steeds bezig om te verzoenen met zijn echtgenote hetgeen nog steeds mogelijk gezien de positieve evolutie in gesprekken met zijn echtgenote.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Het middel is ernstig.”

In het enig middel verwijst verzoeker naar wat hij heeft uiteengezet in het verzoekschrift, alvorens te repliceren op de nota. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet ten gronde is gemotiveerd en ook de nota in gebreke blijft. Verzoeker stelt de bestreden beslissing niet te begrijpen gezien de documenten die hij heeft aangeboden binnen de termijn. Hij wijst erop dat de echtscheidingsprocedure nog steeds hangende is en dat een uitspraak pas is voorzien voor 1 februari 2022. Ondertussen hebben verzoeker en zijn echtgenote verzoeningsgesprekken.

Bij de synthesememorie voegt verzoeker nieuwe stukken om aan te tonen dat hij en zijn echtgenote terug willen samenwonen. Hij voegt foto's die moeten aantonen dat hij en zijn echtgenote hun huwelijk een tweede kans willen geven, dat zij van elkaar houden en een liefdesrelatie hebben. Ook hebben verzoeker en zijn echtgenote nog contact via sociale media, waarvan verzoeker eveneens nieuwe stukken voegt bij de synthesememorie. Verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de gemachtigde nu reeds stelt dat de relatie gedaan is zonder dat hij daarin werd gehoord. Verder gaat verzoeker in de synthesememorie voor het eerst in op het motief van het schijnhuwelijk. Hij ontkent dit en stelt dat strubbelingen in elke relatie voorkomen. Enkel omwille van het precair verblijf van verzoeker wordt besloten dat het om een schijnhuwelijk gaat. Verzoeker erkent dat zijn echtgenote bepaalde acties heeft ondernomen naar de gemachtigde toe, maar zij zou die acties uitdrukkelijk betreuren waardoor verzoeker en zijn vrouw nu verzoend zijn.

Wat betreft de integratie, stipt verzoeker aan dat hij het herkomstland voor de liefde heeft verlaten, en hier volledig geïntegreerd is. Hij heeft dienaangaande vele stukken aan de gemachtigde overgemaakt, onder meer over zijn werk. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en citeert wat zijn werkgever over hem verklaart. Verzoeker stelt dat dit perfect zijn integratie illustreert en hij van dag 1 zijn verantwoordelijkheid heeft genomen om voor zijn onderhoud en dat van zijn echtgenote in te staan. Omwille van zijn integratie acht hij het onmogelijk in het herkomstland van nul te beginnen. Verzoeker concludeert dat de beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel is genomen. Hij acht de beslissing eveneens onafdoende gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verder is er ook een uitgebreide motivering in feite waarom de gemachtigde toepassing heeft gemaakt van die bepaling, die toestaat een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een Belg indien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen echtgenoten. De gemachtigde heeft daarbij niet enkel vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen, maar eveneens dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart op 13 januari 2021, dat er sprake zou zijn van slagen en verwondingen toegebracht door verzoeker aan zijn vrouw, dat er pogingen geweest zijn om de gezinsbanden terug aan te halen maar dat dit niet gelukt is. Verder zou de referentiepersoon volgens verzoeker pikante foto's naar andere mannen gestuurd hebben. In elk geval meent de gemachtigde dat er geen sprake meer is van een gezinscel. De gemachtigde stelt dat de echtscheiding weliswaar nog niet door de familierechtbank is uitgesproken maar dat het einde van de relatie niet door verzoeker werd betwist naar aanleiding van het door de Dienst Vreemdelingenzaken opgestarte onderzoek. De gemachtigde erkent dat verzoeker het niet eens is met de echtscheidingsvordering van zijn echtgenote, maar wijst erop dat verzoeker het einde van de relatie niet betwist. Verder citeert de gemachtigde uit verschillende arresten van de Raad waarin wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een verblijfsrecht kan beëindigd worden indien er geen daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband is of indien er geen minimum aan relatie meer is. Vervolgens gaat de gemachtigde over tot een motivering in feite over de mogelijke uitzonderingsgronden op de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 42quater en gaat hij daarbij in op de door verzoeker voorgelegde elementen. De Raad kan verzoeker dan ook in geen geval volgen dat de bestreden beslissing niet afdoende in feite of in rechte gemotiveerd zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, naar het zorgvuldigheidsbeginsel en naar het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

6° [...]

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...].

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° [...];

3° [...];

4° [...];

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde een einde kan stellen aan het recht op verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, zoals verzoeker, als er is geen gezamenlijke vestiging meer is. Volgens de gemachtigde is er reeds sprake van een feitelijke scheiding sedert 26 april 2019 en is er ook geen sprake meer van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die het begrip “gezamenlijke vestiging” inderdaad heeft omschreven in de zin dat er een minimum aan relatie tussen de echtgenoten moet zijn en een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In casu betwist verzoeker niet dat hij reeds geruime tijd voor de bestreden beslissing niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Er wordt evenmin betwist dat de echtgenote een echtscheidingsprocedure is gestart op 13 januari 2021. De gemachtigde heeft verder ook rekening gehouden met het vonnis van de familierechter, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat weliswaar voorlopige maatregelen werden opgelegd, doch waarbij de echtscheiding nog niet werd uitgesproken, mede omdat er nog niet voldoende lang officieel sprake is van een feitelijke scheiding. Er is pas officieel een adreswijziging gebeurd op 12 januari 2021. Ondanks het feit dat de echtscheiding nog niet is uitgesproken, meent de gemachtigde dat wel reeds toepassing kan gemaakt worden van het feit dat er geen sprake meer is van “gezamenlijke vestiging”, in de betekenis die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. De gemachtigde stelt dat het op basis van het administratief dossier redelijk is te stellen dat het einde van de relatie duidelijk blijkt uit de door het parket aangeleverde stukken. De Raad kan deze beoordeling volgen en acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig, noch disproportioneel. Het administratief dossier bevat inderdaad verschillende uitgebreid gemotiveerde stukken uitgaande van de echtgenote Z.C. gericht aan de dienst Schijn- en gedwongen relaties van de stad Antwerpen, die door het parket kenbaar zijn gemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit deze stukken kan niet op de minste wijze worden afgeleid dat verzoekers echtgenote gelooft in een herstel van het huwelijk. Verzoeker haalde in het verzoekschrift aan dat er verzoeningsgesprekken zijn en dat het mogelijk is dat zij zich terug gaan verzoenen. Hij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde nu al stelt dat de relatie gedaan is, zonder hem daarin te horen. In de synthesesmemorie stelt verzoeker zelfs dat ze ondertussen verzoend zijn en dat de echtgenote van verzoeker haar acties naar de gemachtigde uitdrukkelijk toe betreft.

De Raad merkt echter op dat voor een verzoening de positieve wil van beide echtgenoten moet blijken. Op basis van alle gegevens in het administratief dossier, die voorlagen op het moment van de beslissing, ogenblik waarop de Raad zich moet plaatsen voor zijn wettigheidstoetsing, was het echter duidelijk dat vanuit het standpunt van verzoekers echtgenote geen wil tot verzoening blijkt. De gemachtigde kon dit op redelijke wijze vaststellen, zodat hij verzoeker daaromtrent niet diende te horen. Waar verzoeker thans bij de synthesesmemorie de Raad toch tracht te overtuigen van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote terug ontmoetingen hebben gehad, terug samen willen wonen en verzoend zijn, geïllustreerd met foto's en Whatsapp-berichten, herhaalt de Raad dat hij zich voor zijn beoordeling moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Op dat ogenblik lagen de foto's en de Whatsapp-berichten nog niet voor bij de gemachtigde, zodat de Raad hiermee geen rekening mag houden. Ten overvloede blijkt dat voor geen van de foto's of Whatsapp-berichten een objectieve datum blijkt. Ofwel is de volledige datum met de hand genoteerd, ofwel is minstens het jaartal handmatig toegevoegd. Hieruit kan dus niet op objectieve wijze worden afgeleid in welk jaar die foto's zijn genomen of de berichten werden gestuurd. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat het jaartal correct is, dan dateren die gegevens van na de beslissing, waarmee de Raad dus geen rekening mag houden.

Zelfs nu vaststaat dat de gemachtigde op redelijke wijze kon vaststellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was op het ogenblik van de beslissing, dan nog voorziet artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet in de uitzonderingssituatie dat het verblijfsrecht kan behouden blijven indien het huwelijk, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd en de betrokkene aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Verzoeker toont inderdaad aan werknemer te zijn maar de gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoeker zich niet op deze uitzonderingsbepaling kan beroepen nu het huwelijk geen drie jaar heeft geduurd. De Raad preciseert dat blijkens de voormelde bepaling de duur van het huwelijk op zich, dus tot aan de echtscheiding niet relevant is, doch wel de duur tot aan de aanvang van de gerechtelijke procedure. In casu huwden verzoeker en zijn vrouw op 3 december 2018 en werd de gerechtelijke procedure aangevangen op 13 januari 2021, dus ongeveer na twee jaar en een maand. Bijgevolg is de duur van

drie jaar niet bereikt, ook al is de echtscheiding nog niet uitgesproken, zodat verzoeker zich niet op die bepaling kan beroepen.

Verder blijkt eveneens uit artikel 42quater dat zelfs indien verzoeker zich niet kan beroepen op de voormelde uitzonderingsbepaling, artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen zouden zich dus eveneens kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijf. Ook al kan de Raad aannemen dat verzoeker grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de maatschappij, blijkens de stukken die hij aan de gemachtigde heeft overgemaakt naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek, zoals zijn tewerkstelling bij Randstad en zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dan nog volgt de Raad niet dat dit het behoud van het verblijfsrecht noodzakelijk maakt in de zin dat een terugkeer naar zijn herkomstland niet mogelijk zou zijn. De Raad kan de motieven in de bestreden beslissing volgen dat verzoeker op economisch actieve leeftijd is en zijn gedane werkervaring en de wil om te werken kan aanwenden in zijn herkomstland om aldaar aan de slag te gaan. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verantwoordelijkheid heeft genomen als echtgenoot en zijn vrouw van dag 1 heeft onderhouden, kan de Raad evenwel niet volgen nu blijkt dat verzoekster zelf steeds in haar onderhoud heeft kunnen voorzien omwille van haar tewerkstelling. Er blijkt eveneens uit de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote eensluidend hebben afgelegd op 31 oktober 2018, naar aanleiding van het onderzoek naar het schijnhuwelijk dat destijds voor het afsluiten van het huwelijk heeft plaats gehad, dat verzoekers echtgenote verzoeker gedurende een periode financieel ondersteunde. Verder merkt de gemachtigde ook geheel terecht op dat het legaal verblijf van verzoeker in België nog zeer kort is, waardoor mag aangenomen worden dat hij nog verbondenheid voelt met het herkomstland waarvan hij de nationaliteit draagt. De Raad volgt dan ook de conclusie van de gemachtigde dat uit het geheel van het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker dermate geïntegreerd is in België, dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES